ΑΡΙΘ 360 — Β. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, (27)8 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1862. ΕΤΟΣ Ζ'.

Συνδρομη ἐτησία ἐν Αὐστρίᾳ φιορ. 16· ἐν Ἑλλάδι, Ἰονίοις Νήσοις, Τουρκίᾳ, Αἰγύπτῳ, Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ, 40 φράγκα· ἐν ταῖς Παραδουνβ. Ἡγεμονίαις 50 σβάνσκα. — Τιμὴ καταχωρίσεων, σολδία σύρρ. 30 δὲ ἑκαστον στίχον ἐκ 40 στοιχείων.

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνονται. Ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἡμέρας μὴ ἀπηλλαγμέναι τοῦ ταχυδρομικοῦ τέλους εἶναι ἀπαράδεκτοι.

Ἄπασαι αἱ νέαι ἢ ἀνανεούμεναι συνδρομαὶ ὀφείλουν νὰ λήγωσι τὴν 30 Ἰουνίου ἢ 31 δεκεμβρίου (ἔ. ν.)

Κατευθυντέον, εἰς Βιέννην μὲν, A la Redaction du journal grec "Ἡμέρα .., (Landstrasse Beisnerhof Nr. 481 à Vienne.)

ΗΜΕΡΑ

Ἐπιστατοῦσι δὲ καὶ ἄλλας ὅσε, οἱ ΚΚ. Δ. Στουδίτης ἐν Κωνσταντινουπόλει· Χ. Μιχαὴλ Δημητρίου ἐν Βουκουρεστίῳ· Δ. Δημόπουλος ἐν Ἴασίῳ· Κ. Θεολόγης ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· Ι. Παράσκης ἐν Καΐρῳ· Ι. Δ. Παρασυνιάστης ἐν Κερκύρᾳ· Φ. Σαρίκας ἐν Σμύρνῃ· Χ. Ν. Φιλαδελφεὺς ἐν Ἀθήναις· Ν. Νικολιάδης ἐν Σύρᾳ· Α. Σ. Ἀγαπητὸς ἐν Πάτραις· Κ. Δαρζηλαβίτης ἐν Θεσσαλονίκῃ· Η. Μιχαηλίδης ἐν Ἰβραΐλᾳ· Γ. Δημόπουλος ἐν Γαλαζίῳ· Κ. Μεγακλῆς ἐν Ἀδριανουπόλει· Ἰω. Φωκᾶς ἐν Κεφαλληνίᾳ· Μ. Σκουρτέλης ἐν Μιτυλήνῃ· Α. Σάτας ἐν Κυδωνίαις· Δ. Ἀγγελίδης ἐν Φιλιππουπόλει· Μ. Σαρινὸς ἐν Βηρυτῷ· Κ. Ν. Σιμωνίδης ἐν Κραΐβᾳ· Χριστόφ. Μιχαὴλ ἐν Καλαφατίῳ· Michele Leeb alla Tipografia del Lloyd ἐν Τεργέστῃ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἐπαναλαμβάνομεν τὴν σύστασιν εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Ἡμέρας, νὰ φυλάττωσι τὴν σειρὰν τῆς ἐπιφυλλίδος, ἄλλως, προϊόντος τοῦ καιροῦ, δὲν θὰ ἔχωμεν νὰ ἀναπληρώσωμεν ὅσα φύλλα τοῖς λείψωσι.

Οἱ ἀπὸ 1ης ΙΟΥΛΙΟΥ καταγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ λαμβάνουσι δωρεὰν τὸ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐκδοθὲν μέρος τῶν ΑΘΛΙΩΝ.

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ.

Ὁ Γαριβάλδης διακηρύττει ὅτι ἀπέρχεται εἰς ἐκστρατείαν. Ὁ Β. Ἐμμανουὴλ συμβουλεύει τὸν λαὸν νὰ ἡσυχάζῃ, καὶ ἀπειλεῖ τοὺς ἀπειθήσοντας. Στρατιωτικὰ μέτρα τῆς τε γαλ. καὶ τῆς ἰταλ. κυβερνήσεως, καὶ φόβοι περὶ ἐκρήξεως ἐμφυλίου πολέμου. — Τὰ τῆς Σερβίας εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν. — Ἄκαρποι αἱ μεταξὺ Μαυροβουνίου καὶ Πόλης διαπραγματεύσεις· ἐπαναλαμβάνονται αἱ ἐχθροπραξίαι· νικῶσιν οἱ Μαυροβουνῶται. — Τελευτ. εἰδήσεις.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἐν Βιέννῃ, (26)7 αὐγούστου.

Ὡς ἔβαινον ἀπό τινος τὰ πράγματα ἐν Ἰταλίᾳ, ἡ ῥῆξις μεταξὺ τοῦ Γαριβάλδη καὶ τῆς κυβερνήσεως ἦτον ἀναπόφευκτος. Ὁ ἐλευθερωτὴς τῶν Δύο Σικελιῶν, ἀφοῦ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐδακνε λυσσωδῶς τὸν χαλινὸν τῆς διπλωματείας, ἀπεφάσισε τέλος νὰ τὸν ἀποπτύσῃ. Τὴν γενναίαν δὲ ταύτην ἀπόφασιν, ἀποτελοῦσαν νέαν φάσιν τῆς ἰταλικῆς ἐπαναστάσεως, ἀνήγγειλε διὰ προκηρύξεως, ἢ μᾶλλον δι' ἡμερησίας διαταγῆς, ἣν βλέπει ὁ ἀναγνώστης ὑπὸ τὸν τίτλον Ἰταλία, καὶ ἥτις θὰ σημειωθῇ ἐν τοῖς χρονικοῖς τῆς συγχρόνου ἱστορίας μετ' ἐκείνην ἥτις προηγήθη τῆς εἰς Μαρσάλαν ἀποβάσεως. Οὐδὲν μὲν ἐν αὐτῇ λέγει προς τοὺς συμπολεμιστάς του περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐκστρατείας· ἐφιλοτιμήθη μάλιστα, ὅπως καλύψῃ ὁλοτελῶς τὰ ἀληθῆ σχέδιά του, νὰ ἐκδώσῃ καὶ ἐπαναστατικὴν προκήρυξιν πρὸς τοὺς Σλάβους, ἀλλ' οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ὁ ὀφθαλμὸς αὐτοῦ στρέφεται πρὸς τὴν Ῥώμην, καὶ ὅτι ἀπέρχεται νὰ θέσῃ ὑπὸ τὰ τείχη αὐτῆς τὴν ἐπαναστατικὴν θρυαλλίδα.

Οἱ φίλοι τῆς ἰταλικῆς ἑνότητος θὰ ἐπεκρότουν εἰς τὸ τολμηρὸν ἐπιχείρημα, καὶ ἂν ἀκόμη προέκειτο νὰ προέλθῃ ἐξ αὐτοῦ ῥῆξις μετὰ τῆς Γαλλίας, ἐὰν δὲν ἐφοβοῦντο πολὺ δεινότερον κίνδυνον, τὴν ἔκρηξιν ἐμφυλίου πολέμου. Ἀληθῶς, αἱ νόμιμοι τοῦ κράτους ἐξουσίαι ἀποκρούουσι τὰ σχέδια τοῦ ἐνδόξου πατριώτου, καὶ τοῦτο διετράνωσεν ἐπίσημος φωνὴ, ἡ φωνὴ αὐτῆ τοῦ Βίκτορος Ἐμμανουὴλ διὰ τῆς ἑπομένης βασιλικῆς τῷ ὄντι προκηρύξεως.

«Ἰταλοί!

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Εὐρώπη ἀποδίδει σέβας εἰς τὴν φρόνησιν τοῦ ἔθνους καὶ ἀναγνωρίζει τὰ δικαιώματα αὐτοῦ, μετ' ἐγκαρδίου ὀδύνης βλέπω νέους ἀπείρους καὶ ἀποπεπλανημένους νὰ καθιστῶσιν, ἐπιλήσμονες τῶν ἑαυτῶν καθηκόντων καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς ὀφειλομένης εἰς τοὺς ἀρίστους τῶν συμμάχων ἡμῶν, σύμβολον πολέμου τὸ ὄνομα τῆς Ῥώμης, ὄνομα περὶ ὃ συγκεντροῦνται αἱ εὐχαὶ καὶ οἱ κοινοὶ πάντων ἀγῶνες.

Πιστὸς εἰς τὸ Σύνταγμα εἰς ὃ ὡρκίσθην, ἐκράτησα ὑψηλὰ τὴν σημαίαν τῆς Ἰταλίας, ἣν καθηγίασε τὸ αἷμα καὶ ἐδόξασεν ἡ γενναιότης τῶν λαῶν μου.

Δὲν ἀκολουθεῖ τὴν σημαίαν ταύτην ὁ παραβιάζων τοὺς νόμους, ὁ διακυβεύων τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῆς πατρίδος καὶ γινόμενος κριτὴς τῆς εἱμαρμένης αὐτῆς.

Ἰταλοί! Ἀπέχετε ἀπὸ ἐνόχων ἀνυπομονησιῶν καὶ ἀφρόνων ταραχῶν. Ὅταν θὰ σημάνῃ ἡ ὥρα τῆς συμπληρώσεως τοῦ μεγάλου ἔργου, ἡ φωνὴ τοῦ Βασιλέως σας θὰ ἀντηχήσῃ μεταξὺ ὑμῶν. Πᾶσα πρόσκλησις μὴ προερχομένη ἐξ αὐτοῦ, εἶναι πρόσκλησις εἰς τὴν στάσιν καὶ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον.

Ἡ εὐθύνη καὶ ἡ αὐστηρότης τῶν νόμων θὰ ἐπιπέσωσι κατ' ἐκείνων ὅσοι παρακούσωσιν εἰς τοὺς λόγους μου.

Βασιλεὺς ἀνακηρυχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἔθνους, γινώσκω τὰ καθήκοντά μου. Γινώσκω νὰ τηρήσω ἄθικτα τὰ δικαιώματα τοῦ Στέμματος καὶ τοῦ Κοινοβουλίου, ὅπως ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσω παρὰ τῆς Εὐρώπης πλήρη δικαιοσύνην διὰ τὴν Ἰταλίαν.

(22)3 αὐγούστου. ΒΙΚΤΩΡ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ.

Ὁ Γαριβάλδης διεκήρυξεν ἀλλεπαλλήλως ὅτι, ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὴν Ῥώμην, θὰ διαβῇ, ἂν εἶναι ἀνάγκη, καὶ ἀνωθεν τῶν γαλλικῶν πτωμάτων· ἀλλὰ δὲν θὰ χύσῃ βεβαίως μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας καὶ αἷμα ἰταλικόν. Ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ θὰ συγκροτηθῇ ἀναμφιβόλως πάλη δεινή. Αἴνιγμα δὲ εἶναι ἂν ἐξ αὐτῆς θὰ ἐξέλθῃ νικήτρια ἡ πρὸς τὸν βασιλέα πίστις, ἢ ἡ φωνὴ τῆς ξεναζούσης πόλεως. Πολλοὶ ὑπάρχουσιν οἱ ὑπὲρ καὶ κατὰ λόγοι, καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς ἐρωτήσεως ταύτης. Ἀλλὰ δύσκολον εἶναι νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Γαριβάλδης, εἰς ὃν τόσαι ἐγένοντο πλάγιαι παρακλήσεις, καὶ ὅστις πρὸ μικροῦ ἔτι ἔγραφεν εἰς τὸν βασιλέα παραινοῦντα αὐτὸν νὰ ἀπέχῃ πάσης ἐπιχειρήσεως· «Ἄφες με ἐλεύθερον. Ἐγὼ θὰ ἐλευθερώσω τὴν Ῥώμην, καὶ ὄχι οἱ ὑπουργοί σου» ἠγνόει ὅτι ἔμελλε νὰ ἀποκηρυχθῇ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως καὶ δὲν ἐσκέφθη ἐκ προοιμίου τί πρέπει νὰ πράξῃ ἐν περιπτώσει ἀντιστάσεως. Ἄλλως τε, ἐκ τῶν μέτρων τὰ ὁποῖα ἔλαβε, δὲν φαίνεται διατεθειμένος νὰ ὑπακούσῃ. Τὴν προκηρυξίν του ἐξέδωκεν ἐκ τῶν ἐνδοτέρων τῆς νήσου, ὅπου στρατοπεδεύει μετὰ χιλίων περίπου ἐθελοντῶν, καὶ ἐκεῖ βεβαίως ἀπῆλθεν, ὅπως μὴ εἶναι ἐκτεθειμένος εἰς αἰφνιδίαν τινὰ ἔπιθεσιν.

Ἀφ' ἑτέρου ἡ κυβέρνησις φαίνεται ὅτι ἀπεφάσισε νὰ μὴν ὑποχωρήσῃ ἐνώπιον οἱουδήποτε μέσου, ὅπως κατισχύσῃ πάσης παρανόμου ἐνεργείας. Λέγεται ὅτι ὁ ἰταλικὸς στόλος ὁ περιπλέων τὴν Σικελίαν, ἔλαβε τὴν διαταγὴν νὰ συλλάβῃ πᾶν πλοῖον ὅπερ ἤθελε θεωρήσει ὕποπτον, καὶ ἂν ἀκόμη ἐπέβαινεν ἐπ' αὐτοῦ ὁ Γαριβάλδης. Ὅμοιαι δὲ ὁδηγίαι λέγεται ὅτι ἐδόθησαν καὶ εἰς τὰ γαλλικὰ καὶ ἀγγλικὰ πλοῖα τὰ συμπράττοντα μετὰ τῶν ἰταλικῶν. Αἱ ἀρχαὶ ἐμποδίζουσι πᾶσαν ἀπόβασιν ἐθελοντῶν, εἴτε εἰς Νεάπολιν, εἴτε εἰς Σικελίαν. Εἰς τὰς μᾶλλον δὲ ὑπόπτους πόλεις στέλλονται ἀκαταπαύστως στρατεύματα. Μόνον εἰς Πάνορμον ἀφίχθησαν περὶ τὰ ὀκτὼ τάγματα. Δὲν εἶναι δὲ ὀλιγωτέρα καὶ ἡ δραστηριότης τῶν ἐν Ῥώμῃ γαλλικῶν ἀρχῶν. Τὰ στρατεύματα, τὰ ὁποῖα ἀπεσύρθησαν πρὸ μικροῦ ἐκ τῶν ῥωμαϊκῶν μεθορίων, ἐπανέλαβον πάλιν τὰς πρώτας θέσεις των, καὶ λέγεται ὅτι ὁ στρατὸς τῆς κατοχῆς ἐπαυξάνεται διὰ τῆς προσθήκης μιᾶς ἔτι μοίρας. Εἰς Τουλῶνα ἐπιβιβάζονται ἐν πάσῃ σπουδῇ 1200 ἄνδρες.

Ἀπὸ τῶν ἰταλικῶν μεταβαίνοντες εἰς τὰ σερβικὰ πράγματα, εὑρισκόμεθα εἰς τὴν αὐτὴν ἀτμοσφαῖραν τῆς ἀβεβαιότητος, περικυκλούμεθα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ σκότους. Βλέπομεν ἐπίσης μεγάλας δυσχερείας, δύο ἰδέας ἀντιστρατευομένας· οὐδένα δὲ πιθανὸν τρόπον λύσεως, οὔτε τὸ ἐλάχιστον σωστικὸν νῆμα ἐν τῷ λαβυρίνθῳ. Ἡ διπλωματεία ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον της, ἀλλὰ μετ' ἀπελπιστικῆς βραδύτητος, ὡς νὰ φαίνηται ἀγνοοῦσα ὅτι ἑτέθη μεταξὺ δύο ἐχθρῶν ἀμοιβαίον ἐχόντων τὸν πόθον τοῦ νὰ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ (*)

Διήγημα Βίκτορος Οὔγου. — Μετάφρασις Ι. Ι. Σ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. — ΦΑΝΤΙΝΑ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ς'. — ΙΑΒΕΡΗΣ.

Α'.

Ἀρχὴ τῆς ἀναπαύσεως.

Ὁ Κ. Μαγδαληνῆς μετεκόμισε τὴν Φαντίναν εἰς τὸ νοσηλευτήριον, τὸ ἐντὸς τοῦ καταστήματός του, καὶ τὴν παρέδοσεν εἰς τὰς καλογραίας, αἵτινες τὴν ἔβαλον εἰς τὴν κλίνην, ὡς πάσχουσαν ὑπὸ δεινοῦ πυρετοῦ. Ἐπέρασεν ἐκείνην τὴν νύκτα κακῶς ἔχουσα, παραδερομένη καὶ παραλαλοῦσα πολλὰς ὥρας· ἀλλὰ τέλος ἀπεκοιμήθη. Τὸ πρωὶ ἐξυπνήσασα, ἤκουσε πλησίον τοῦ προσκεφαλαίου της ἀκαπνὸν ἀνθρώπου· ἤγειρεν ὀλίγον τὸ παραπέτασμα, καὶ ποῖον εἶδε; τὸν Κ. Μαγδαληνῆν, ἔρθιον καὶ ἔχοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐν σίκτῳ καὶ ἐν εὐλαβείᾳ εἰς πράγμα τι κείμενον ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς της. Ἡ Φαντίνα ἠχαλούθησε τὴν διεύθυνσιν τῶν βλεμμάτων του, καὶ εἶδεν ὅτι προσηλοῦτο εἰς σταυρὸν τινα κρεμάμενον ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἀνωθεν αὐτῆς.

Ὁ Κ. Μαγδαληνῆς μετεμορφώθη τοῦ λοιποῦ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Φαντίνης. Τὴν ἐφαίνετο ὡς περικυκλούμενος ὑπὸ φωτός. Πολλὴν ὥραν τὸν παρετήρησε σιωπῶσα, μὴ τολμῶσα νὰ τὸν διακόψῃ. Τέλος, τὸν εἶπε μὲ δειλίαν, — Τί κάμνετε ἐκεῖ;

Ὁ Κ. Μαγδαληνῆς ἴστατο εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην ἀπὸ μιᾶς ἤδη ὥρας, περιμένων νὰ ἐξυπνήσῃ ἡ Φαντίνα. Ἔλαβε λοιπὸν τότε τὴν χεῖρά της, ἔψαυσε τὸν σφυγμόν της, καὶ ἀπεκρίθη· — Πῶς εἶσαι;

— Καλά. Ἐκοιμήθηκα, εἶπεν ἡ Φαντίνα· θαῤῥῶ νὰ εἶμαι καλήτερα. Θὰ εἶναι περαστικόν.

— Προσηυχόμην, ὑπέλαβεν ὁ Κ. Μαγδαληνῆς, ἀποκρινόμενος εἰς τὴν πρώτην ἐρώτησιν τῆς Φαντίνης, ὡς νὰ ἤκουσεν αὐτὴν τώρα μόλις. — προσηυχόμην εἰς ἐκεῖνον ἐκεῖ ἐπάνω τὸν μάρτυρα.

Καὶ ἐντὸς τῆς διανοίας του ἐπρόσθεσεν — Ὑπὲρ αὐτῆς ἐδῶ κάτω τῆς μάρτυρος.

Διότι ὁ Κ. Μαγδαληνῆς διῆλθε τὴν νύκτα ἐκείνην καὶ τὸ πρωὶ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας πληροφορούμενος περὶ τούτης τῆς γυναικός· ὥστε σήμερον ἐγίνωσκε πλέον τὰ πάντα. Ἔμαθεν ὅλας τὰς σπαρταριαρδίους λεπτομερείας τῆς ἱστορίας της.

— Πολλὰ ὑπέρερες, μητέρα ταλαίπωρη. Ὦ! μή σε μέλῃ· τώρα ἔχεις τὴν μοῖραν τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ. Νά, εἶδες; μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ ἄνθρωποι γίνονται ἄγγελοι. Δὲν πταίουν αὐτοί· δὲν ξεύρουν πῶς ἀλλέως νὰ φερθοῦν, οἱ ταλαίπωροι· τί νὰ σὲ κάμουν! Παρατηρεῖς; αὐτὸς ὁ ᾄδης ἀπὸ τὸν ὁποῖον τώρα ἐξέρχεσαι, εἶναι τὸ πρῶτον σχῆμα τοῦ οὐρανοῦ. Ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἀπ' αὐτὸ ἡ ἀρχή.

Καὶ ἐσπέναξεν ἐκ βάθους ψυχῆς. Ἡ δὲ Φαντίνα ἐμειδία ἐν τούτοις, τὸ ἐξαίσιον ἐκεῖνο μειδίαμα, ἐξ οὗ, φεῦ! ἔλειπον δύο ὀδόντια.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην νύκτα, ὁ Ἰαβέρης ἔγραψεν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν καὶ ἔγραε τὸ πρωὶ τῆς ἐπιούσης εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Ἡ ἐπιστολὴ του κατηυθύνετο εἰς Παρισίους καὶ ἐπεγράφετο πρὸς τὸν γραμματέα τοῦ ὑπουργοῦ τῆς ἀστυνομίας. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ταχυδρομείου, ἰδόντες τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἐσυμπέρανον ὅτι ὁ Ἰαβέρης ἔστελλε τὴν παραίτησίν του, μεθ' ὅσα χθὲς συνέβησαν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ δημάρχου.

Ὁ Κ. Μαγδαληνῆς ἀφ' ἑτέρου ἔσπευσε νὰ γράψῃ πρὸς τοὺς Θεναρδιέρους. Ἡ Φαντίνα ἐχρεώστει εἰς αὐτοὺς ἑκατὸν εἴκοσι φράγκα. Ἔπεμψε τριακόσια, λέγων εἰς αὐτοὺς νὰ πληρωθῶσιν ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου, καὶ νὰ φέρωσιν ἀμέσως τὴν μικρὰν κόρην εἰς τὴν Μ. ἐπὶ Μ... ὅπου ἡ μήτηρ της, ἀσθενὴς οὖσα, ἤθελε πλέον νὰ τὴν ἔχῃ πλησίον της.

Ὁ Θεναρδιέρος ἐθαυμάσθη ἐκ τούτου. — Διάβολε! εἶπεν εἰς τὴν γυναῖκά του, μὴν τὸ παραιτήσωμεν τὸ παιδί. Βλέπω καὶ πάγει νὰ γίνῃ ἀγελάδα, ὁποῦ θὰ μᾶς δώσῃ γάλα πολύ. Κάποιος θὰ ἔλαβεν ἔρωτα πρὸς τὴν μητέρα, καὶ ἡ τσέπη του πρέπει νὰ βροντᾷ.

Ἐπλήσθη καὶ κατέστρωσεν ἕνα λογαριασμὸν μὲ ὅλην τὴν τάξιν, ἀναβαίνοντα εἰς πεντακόσια τόσα φράγκα. Εἰς αὐτὸν προσήρτησε καὶ δύο ἐξωφλημένας ἀποδείξεις ἐκ τριακοσίων φράγκων, πληρωθέντων εἰς τὸν ἰατρὸν καὶ εἰς τὸν φαρμακοποιὸν, διὰ δύο μακρὰς ἀσθενείας τῆς Ἐπονίνης καὶ τῆς Ἀζέλμας. Ἡ Τιτίκα δὲν ἠσθένησε ποσῶς, καθὼς προείπομεν· ἀλλ' ἔγινε μία μικρὰ ἀντικατάστασις ὀνομάτων. Ὁ Θεναρδιέρος ἐπρόσθεσε κάτω τοῦ λογαριασμοῦ· «Ἔλαβα ἀκόντο φράγκα τριακόσια.»

Ὁ Κ. Μαγδαληνῆς ἔπεμψεν ἀμέσως ἕτερα τριακόσια φράγκα, καὶ ἔγραψε· «Στείλετε τὴν Τιτίκαν γλήγορα.»

— Μωρ' ἐδῶ εἶναι δουλειά! εἶπεν ὁ Θεναρδιέρος· μὴν τὸ παραιτήσωμεν τὸ παιδί· ἀπὸ τὰ χέρια μας.

Ἐν τούτοις, ἡ Φαντίνα δὲν ἀνελάμβανε τὴν ὑγείαν της· ἐκοίτετο εἰσέτι εἰς τὸ νοσηλευτήριον. Αἱ καλογραῖαι, αἵτινες κατ' ἀρχὰς τὴν ἐδέχθησαν καὶ τὴν ἐπεριποιοῦντο μὲ ψυχρότητα, ὡς «ἀημοσίαν», μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὴν ἠλέησαν καὶ τὴν ἠγάπησαν. Τὴν ἤκουσαν μίαν ἡμέραν λέγουσαν ἐντὸς τοῦ πυρετοῦ της· — Ὑπῆρξα ἀμαρτωλὴ· ὅταν ὄμως λάβω τὸ παιδί μου πλησίον μου, αὐτὸ θὰ σημάνῃ ὅτι ὁ Θεὸς μ' ἐσυγχώρησεν. Ἐνόσῳ ἤμουν εἰς τὴν ἁμαρτίαν, δὲν ἤθελα νὰ ἔχω μαζῆ μου τὴν Τιτίκα μου· δὲν θὰ ὑπέρερα, νὰ μὲ βλέπουν τὰ ἐκθαμβα καὶ λυπημένα ματάκια της. Καὶ ὅμως δι' αὐτὴν ἔκαμνα τὸ κακόν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς μὲ συγχωρεῖ. Ὅταν ἔλθῃ ἐδῶ τὸ παιδί μου, θὰ αἰσθανθῶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ. Θὰ τὸ βλέπω· θὰ μὲ ὠφελήσῃ εἰς τὴν ὑγείαν νὰ βλέπω αὐτὴν τὴν ἀθῶαν. Δὲν ξεύρει τίποτε. Εἶναι ἕνας ἄγγελος. Ξεύρετε, ὁσάκις μου ἀδελφαί· εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν ἀκόμη δὲν εἶναι πεσμένας αἱ πτέρυγες.

Ὁ Κ. Μαγδαληνῆς ἤρχετο καὶ τὴν ἔβλεπε δίς τῆς ἡμέρας· πάντοτε δὲ αὐτὴ τὸν ἠρώτα, — Θὰ ἴδω γλήγορα τὴν Τιτίκα μου;

Αὐτὸς τὴν ἀπεκρίνετο, — Αὔριον ἴσως· περιμένω νὰ μὲ τὴν φέρουν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.

Καὶ ἠλαρύνετο τὸ ὠχρὸν πρόσωπον τῆς μητρός. — Ὦ! ἔλεγε, πόσην θὰ αἰσθανθῶ ἀγαλλίασιν!

Εἴπομεν ὅτι δὲν ἀνελάμβανεν ἡ ὑγεία τῆς Φαντίνης. Τοὐναντίον μᾶλλιστα, ἐφαίνετο μᾶλλον δεινομένη ἡ νόσος της ἀπὸ ἑβδομάδος εἰς ἑβδομάδα. Ὁ βῶλος ἐκεῖνος τῆς χιόνος, ὡς εἶχε σταθῆ ἀναμέσον τῶν δύο της γυμνῶν ὠμοπλατῶν, εἶχε προξενήσει ἀμεσον διακοπὴν τοῦ ἱδρῶτος, καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ νόσος, ἥτις ὑπέσκαπτε τὴν γυναῖκα ταύτην ἀπὸ τινων ἤδη ἐτῶν, ἐφανερώθη μὲ σφοδρότητα. Ὁ ἰατρὸς, ὁ στηθακροκασθεὶς τὴν ἀσθενῆ, ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

— Πῶς τὴν εὑρίσκετε; τὸν ἠρώτησεν ὁ Κ. Μαγδαληνῆς.

— Ἔχει τέκνον, ὡς φαίνεται, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ τὸ ἰδῇ; εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Ναί.

— Ἄς σπεύσουν λοιπὸν νὰ τῆς τὸ φέρουν.

Ὁ Κ. Μαγδαληνῆς ἐσκίρτησεν εἰς τὴν θέσιν του.

— Τί σᾶς εἶπεν ὁ ἰατρός; τὸν ἠρώτησεν ἡ Φαντίνα.

Ὁ Κ. Μαγδαληνῆς ἐπροσπάθησε νὰ μειδιάσῃ. — Εἶπε νὰ σοῦ φέρουν τὸ παιδί σου γλήγορα, ἐπειδὴ αὐτὴ ἡ χαρὰ θὰ σὲ κάμῃ ὑγιῆ.

— Ὦ! καλὰ λέγει· ἔχει δίκαιον! Ἀλλὰ τί κάμνουν αὐτοί οἱ

(*) Ἴδε ἀπὸ ἀριθ. 346 μέχρις ἀριθ. 360 Α τῆς «Ἡμέρας.»

λύσωσι διά τῆς σπάθης προαιωνίους διενέξεις, καὶ οἵτινες ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν δύνανται νὰ ἔλθωσιν εἰς χεῖρας.

Ἡ βραδύτης αὕτη οὐδὲν βεβαίως ἔχει τὸ ἄπορον, διότι πρόκειται περὶ τῆς συνεννοήσεως δυνάμεων αἵτινες συνῆλθον ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ἔχουσαι ἀντιθέτους γνώμας καὶ ἐκ προοιμίου εἰλημμένην τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴν ὑποχωρήσωσιν ἡ μία πρὸς τὴν ἑτέραν. Ἡ ἀντιζηλία δὲ αὕτη τῶν δυνάμεων προέβη εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίασιν ὁλίγου δεῖν συνέβαινε ῥῆξις μεταξὺ τοῦ Κ. Βούλουερ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ῥωσσίας. Ὁ πρῶτος κατέκρινεν ἀναφανδὸν τὴν ὀρθόδοξον δύναμιν ὡς ὑποκινήσασαν τὰς ἐν Βουλγαρίᾳ τελευταίας ταραχάς, ὁ δὲ πρίγκηψ Λαβανὼφ ἀπέκρουσε τὴν κατηγορίαν διὰ φράσεων δριμυτάτων, καὶ μόλις καθησύχασαν οἱ δύο ἀντίπαλοι διὰ συνδιαλλακτικῶν τινων λόγων τοῦ Κ. Μουστιέ. Ἔκτοτε ἐγένοντο μὲν καὶ ἄλλαι συνδιασκέψεις, ἀλλ' ἡ Πύλη μένει ἄκαμπτος ὡς πρὸς τὴν ἐκκένωσιν τῶν φρουρίων, καὶ μόλις ἔστερξεν εἰς δευτερευούσας τινὰς παραχωρήσεις, καὶ τοῦτο κατὰ προτροπὴν τῆς Ἀγγλίας, οἷον νὰ ἐλαττώσῃ τὰς φρουρὰς, ἢ νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν Σερβίαν τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ νὰ διατρέφῃ αὐτὰς, καὶ νὰ παραδεχθῇ ὥστε οἱ ἐκτὸς τῶν φρουρίων κατοικοῦντες Τοῦρκοι νὰ ὑπάγωνται εἰς τὴν ποινικὴν τῶν Σέρβων δικαιοδοσίαν. Ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ῥωσσία ἀφ' ἑτέρου ἐπιμένουσι λέγουσαι, ὅτι ἡ θέσις τῶν πραγμάτων ἀπαιτεῖ ῥιζικὴν θεραπείαν, καὶ ὅτι δὲν συνεκροτήθη τὸ συνέδριον, ὅπως ἀναβάλῃ μόνον τὴν ἔκρηξιν, ἀλλ' ὅπως διασκεδάσῃ τοὺς κινδύνους ἅπαξ διὰ παντός. Κατ' αὐτὰς δὲ, ἡ μόνη θεραπεία εἶναι νὰ ἐγκριθῇ τὸ ὑπόμνημα τῆς σερβικῆς κυβερνήσεως, ἂν οὐχὶ κατὰ γράμμα, τοὐλάχιστον κατὰ τὰ κυριώτερα. Προτείνουσι λοιπὸν νὰ ἐξακολουθῶσι μὲν οἱ Τοῦρκοι κατέχοντες τὰ λοιπὰ φρούρια, ἀλλὰ νὰ ἐγκαταλίπωσιν ἀφεύκτως τὸ τοῦ Βελιγραδίου.

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἀδύνατον ἀποβαίνει νὰ προϊδωμεν πῶς θὰ ἐπέλθῃ ἡ συνδιαλλαγὴ, διότι οὔτε ὡς ἄπληκ ὑπόθεσιν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ ἡγεμὼν Μιχ'αὴλ δύναται πλέον νὰ ἀφαιρέσῃ ἔστω καὶ κεραίαν ἐκ τοῦ προγράμματός του. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ Πατρὶς, ἥτις κινδυνεύει νὰ ὀνομασθῇ ἡ ἐφημερὶς τῶν ἀπροόπτων, ἐδημοσίευσε πρὸ δύο ἡμερῶν ὅτι ἡ σερβικὴ κυβέρνησις, θέλουσα νὰ εὐκολύνῃ τὸ ἔργον τῶν δυνάμεων, ἔπαυσε ζητοῦσα τὴν καθαίρεσιν τοῦ φρουρίου τοῦ Βελιγραδίου, καὶ ὅτι ἑπομένως ἐξέλιπε τὸ κυριώτερον πρόσκομμα πρὸς λύσιν τῆς διενέξεως· ἀλλ' αἱ λοιπαὶ γαλλικαὶ ἐφημερίδες ἔσπευσαν νὰ καταδείξωσι τὸ σαθρὸν τῆς διαβεβαιώσεως τοῦ ἡμετερισμοῦ φύλλου, ὅπερ φαίνεται ὅτι τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἠντλησε τὰς εἰδήσεις του ἐκ κυβερνητικῆς πηγῆς, ὡς συνέβη πρὸ μικροῦ καὶ εἰς τὴν Συνταγματικὴν, ἥτις, ἐνῷ ὁ Κ. Μουστιὲ συνηγόρει ἐνθέρμως ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῶν Σέρβων, ἐδημοσίευεν ἄρθρον γεγραμμένον μᾶλλον κατὰ τὰς ἀρχὰς ἃς πρεσβεύει ἡ Ἀγγλία ἐν τῷ προκειμένῳ ζητήματι. Ἄλλως τε ἡ διαγωγὴ τῆς σερβικῆς κυβερνήσεως ἀντιφάσκει ὅλως πρὸς πᾶσαν τοιαύτην ὑπόνοιαν. Ἡ αὐστηρότης μεθ' ἧς ἐπιτηρεῖ τὰ κινήματα τῶν Τούρκων καὶ καταγγέλλει εἰς τὰς δυνάμεις πᾶσαν παραβίασιν τῶν συνθηκῶν, πᾶν ἄλλο ἀποδεικνύει, ἢ ὅτι εἶναι διατεθειμένη νὰ παραιτήσῃ τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα. Κατὰ τὰ τελευταῖα τηλεγραφήματα, ἡ φρουρὰ τοῦ Βελιγραδίου ἤρχισε νὰ σκάπτῃ τάφρους καὶ νὰ ἀνεγείρῃ ὀχυρώματα πέριξ τοῦ φρουρίου, ὅπερ προφανῶς ἀντιβαίνει εἰς τὰς διατάξεις τοῦ εὐρωπαϊκοῦ συνεδρίου, ἀπαιτήσαντος νὰ μείνωσι τὰ πράγματα ὡς ἔχουσι, μέχρι τῆς λήξεως τῶν συνδιασκέψεων. Πρὸς τούτοις δὲ, ἐπειδὴ ἐχρειάζοντο καὶ ξύλα, ἐπέμφθη μέρος στρατιωτῶν εἰς μίαν τῶν ἐν τῷ Δουνάβει αὐστριακῶν νήσων, οἵτινες ἔκοψαν ἀρκετὴν ποσότητα δένδρων. Ὁ Γαρασανὶν ἔσπευσε τότε νὰ συνταξῇ ἔντονον διαμαρτύρησιν πρὸς τοὺς ξένους προξένους, οἵτινες ἔκαμαν τὰς δεούσας παρατηρήσεις εἰς τας τουρκικὰς ἀρχὰς, καὶ ἀνέλαβον νὰ διορθώσωσι τὰ πράγματα.

Δισχίλιοι τακτικοὶ στρατιῶται περιμένονται ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Βελιγράδιον, διαπλέοντες τὸν Δούναβιν ἐπὶ ἀτμοπλοῖων αὐστριακῶν.

Ἐφιστῶμεν ἐν τέλει τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου καὶ ἐπὶ τῆς κατωτέρω ἐκ Βελιγραδίου ἀλληλογραφίας, δημοσιευομένης ὑπὸ μιᾶς τῶν ἡμιεπισήμων ἰταλικῶν ἐφημερίδων. Ἡ θέσις τῆς Σερβίας, μάλιστα πρὸς τὰς δύο δυνάμεις τὰς ἀναλαβούσας τὴν ὑπεράσπισιν τῶν σλαβικῶν λαῶν, περιγράφεται ἐν αὐτῇ μετὰ μεγίστης σαφηνείας καὶ ὑπ' ἀνδρὸς εἰδήμονος:

« Σήμερον δύναμαι νὰ σᾶς δώσω πληροφορίας τινὰς περὶ τῆς διαγωγῆς τῆς Ῥωσσίας καὶ Γαλλίας ὡς πρὸς τὰ σερβικὰ πράγματα.

Ἀναντίῤῥητον εἶναι ὅτι τὰ ἀνακτοβούλια τῶν Παρισίων καὶ τῆς Πετρουπόλεως συνεβούλευσαν τὴν σερβικὴν κυβέρνησιν νὰ πέμψῃ ὑπόμνημα εἰς ἀμφοτέρας ταύτας τὰς δυνάμεις, καταδεικνύον τὴν ἀναπόφευκτον ἀνάγκην τοῦ νὰ δοθῶσιν ἐγγυήσεις εἰς τὴν Σερβίαν κατὰ πασῆς παραβιάσεως τῶν δικαιωμάτων της, ὑποσχεθέντα νὰ ὑποστηριζῶσι τὴν αἴτησιν τῆς Σερβίας καὶ νὰ κηρύξωσιν ὑπεύθυνον τὴν Τουρκίαν διὰ τὰς συνεπείας, αἵτινες ἐνδέχεται νὰ προκύψωσιν ἐκ τῆς ἀρνήσεώς της.

Ἀλλ' ἡ Γαλλία καὶ Ῥωσσία διεκήρυξαν συγχρόνως ῥητῶς, ὅτι αἱ συνδιασκέψεις τῆς Κωνσταντινουπόλεως θὰ ἀποβῶσιν εἰς μάτην, καὶ ἂν ἑπομένως ἡ Σερβία θελήσῃ νὰ ἀγωνισθῇ ὑπὲρ τῶν ἀπαιτήσεών της διὰ τῶν ὅπλων, μόνον ἠθικὴν συνδρομὴν δύναται νὰ ἐλπίσῃ παρὰ τῶν δύο τούτων δυνάμεων.

Λαβοῦσα τὰς διαβεβαιώσεις ταύτας ἡ ἡμετέρα κυβέρνησις, εἶπεν ὅτι ἐγγυᾶται περὶ τῆς διατηρήσεως τῆς εἰρήνης κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν συνδιασκέψεων· ἀλλ' ἐὰν οὐδεὶς καρπὸς προέλθῃ ἐξ αὐτῶν, ἡ Σερβία, καὶ ἐντελῶς ἀπομεμονωμένη οὖσα, θὰ ἀναθέσῃ τὴν ἔκβασιν εἰς μόνας τας ἰδίας της δυνάμεις.

Ὁ Ὑπουργὸς Γαρασανὶν ἐνεπιστεύθη πρὸς τούτοις εἰς τὴν γαλλικὴν κυβέρνησιν, ὅτι ἡ Σερβία αἰσθάνεται ἑαυτὴν ἀρκοῦντως ἰσχυρὰν, ὥστε νὰ προβῇ εἰς πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας, καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην ἄλλης βοηθείας παρὰ τῶν ἀνακτοβουλίων τῶν Παρισίων καὶ τῆς Πετρουπόλεως, ἢ νὰ καταστήσωσι μόνον σεβαστὴν παρὰ ταῖς ἄλλαις δυνάμεσι τὴν ἀρχὴν τῆς μὴ ἐπεμβάσεως. Δύναμαι δὲ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι τὰ δύο ἀνακτοβούλια ἔδωκαν ἐκ συμφώνου τὴν ζητουμένην ἐγγύησιν. »

Μόλις ἐπεβεβαιώθη ὅτι ἐγένοντο ἀληθῶς διαπραγματεύσεις μεταξὺ τοῦ Ὀμὲρ πασσὰ καὶ τοῦ ἡγεμόνος τοῦ Μαυροβουνίου, καὶ ἀνηγγέλθη συγχρόνως ὅτι καὶ ἡ δεκάτη ἴσως αὕτη εἰρηνικὴ ἀπόπειρα ἐναυάγησεν. Εἰς μάτην ἀπέβησαν καὶ αἱ προσπάθειαι τῆς Γαλλίας, ἥτις, κατὰ τὸν Τόπον, ἀπῄτησε ῥητῶς παρὰ τῆς Πύλης νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ περὶ ἀνακωχῆς πρότασις, καὶ αἱ συμβουλαὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Πρωσσίας, ὅστις διετάχθη νὰ συνεργήσῃ ὅλαις δυνάμεσιν εἰς κατάπαυσιν τῶν ἐχθροπραξιῶν. Ἡ Πύλη ἐπέτρεψε μὲν εἰς τὸν Ὀμὲρ πασσὰν νὰ ἔλθῃ εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τῶν Μαυροβουνιωτῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ τελευταίου τελεσιγράφου τῆ, καὶ μὲ τὴν ῥητὴν παραγγελίαν, ἂν ἴδῃ ὅτι οἱ ὀρεινοὶ χρονοτριβῶσιν ἐπίτηδες, ὅπως κερδίσωσι καιρὸν, νὰ ἐπαναλάβῃ εὐθὺς τὸν πόλεμον. Τοῦτο πραγματικῶς καὶ ἐγένετο. Ὁ πρίγκηψ Νικόλαος, ἀφοῦ ἔμαθεν ὅτι οἱ ἐναντίοι ἐπιμένουσιν εἰς τοὺς ὅρους, οὓς καὶ ἄλλοτε ἐπρότειναν καὶ αὐτὸς ἀπέῤῥιψεν ὑπερηφάνως, διέκοψε τὰς διαπραγματεύσεις, καὶ αἱ ἐχθροπραξίαι εὐθὺς ἐπανελήφθησαν, ὀρκισθέντων τῶν Μαυροβουνιωτῶν ἢ νὰ νικήσωσιν ἢ νὰ ἀποθάνωσι. Τηλεγράφημα δὲ ἐκ Κατταρου, ὑπὸ ἡμερομηνίαν (24)5 αὐγούστου, ἐπικυροῖ τὰ ἀνωτέρω, ἀναγγέλλον ὅτι ὁ ἀκάματος τῶν ὀρεινῶν πατριωτισμὸς ἐστέφθη καὶ πάλιν διὰ νέας ἐπιτυχίας. 50 χιλιάδες ὀθωμανοὶ, συμπλακέντες μετὰ τῶν Μαυροβουνιωτῶν παρὰ τὴν Κοκότην, ἀπεκρούσθησαν κρατερῶς ὑπὸ τοῦ Μίρκου. Ἂς ἴδωμεν ἂν θὰ διαφεισθῇ τῆς ἡττης καὶ τὴν νίκην ταύτην ὁ Ὀμὲρ πασσὰς!

ΣΛΑΒΙΚΑΙ ΕΠΑΡΧΙΑΙ.

Ῥαγουζα, (15)27 ἰουλίου. -- Γινώσκετε ὅτι ὁ ἐν Σκόδρᾳ γάλλος πρόξενος Βιέτος διέκοψε τὰς μετὰ τοῦ Ὀμὲρ πασσὰ σχέσεις του καὶ κατεβίβασε τὴν σημαίαν ἐκ τοῦ προξενείου του. Ἀκολούθως ὁ πρόξενος ἔλαβεν ἐπίσημον ἱκανοποίησιν. Τῇ (6)18, πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ τῆς Σκόδρας, προηγουμένης τῆς μουσικῆς, προσῆλθον εἰς τὸ προξενεῖον ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἀβδὴ πασσᾶ, καὶ ἐζήτησαν συγγνώμην διὰ τὰ διατρέξαντα, παρακαλέσασαι τὸν Κ. Βιέτον νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς μετὰ τῆς τουρκικῆς ἐξουσίας σχέσεις. Ὁ Ἀβδὴ πασσᾶς ἀνήγγειλε πρὸς τούτοις, ὅτι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς ὁ στρατάρχης αὐτοπροσώπως θὰ ζητήσῃ τὴν λήθην τοῦ παρελθόντος. Τότε ὁ πρόξενος διέταξε νὰ ἀναπετασθῇ ἡ σημαία, ἥτις ἐγαιρετίσθη ὑπὸ τῶν κανονοβολισμῶν τοῦ φρουρίου καὶ τῶν πυροβολισμῶν τῶν χριστιανῶν, οἵτινες προσέτρεξαν ἀθρόοι εἰς τὸ θέαμα. Μετ' ὀλίγον δὲ ἐνεφανίσθη εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ προξενείου καὶ ὁ Ὀμὲρ πασσᾶς ἐν πλήρει στολῇ, καὶ περιεστοιχισμένος ὑπὸ τοῦ ἐπιτελείου του, καὶ ἐζήτησεν ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων συγγνώμην παρὰ τοῦ προξένου. Ὁ καθολικὸς ἱερεὺς, ὅστις ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ τῆς ἔριδος, ἔλαβεν ὡς ἀποζημίωσιν διὰ τὰς καταδιώξεις ἃς ὑπέστη 25,000 φράγκων, τὰς ὁποίας γενναιοδώρως παρεχώρησε πρὸς ἀνέγερσιν καθολικοῦ ναοῦ ἐν Σκόδρᾳ.

Βελιγράδιον, (18)30 ἰουλίου. — Ὁ Ὀμὲρ πασσᾶς ἐξέδοσε πρόσκλησιν εἰς τὰ ὅπλα πρὸς τοὺς Τούρκους τῆς πόλεως καὶ τοῦ φρουρίου τῆς Βιζίκας, οἵτινες καὶ ὑπακούσαντες ἔτρεψαν εἰς τὸ φρούριον, κατέλαβον δὲ καὶ ἓν καφενεῖον καὶ μίαν ἐκκλησίαν, ὅπου ὀχυρώθησαν ἰσχυρῶς. Ἀκόμη εἶναι ἄγνωστον ἂν θὰ ἔχωμεν πόλεμον, καὶ ὅμως οἱ Τοῦρκοι ἔπραξαν τοῦτο χωρὶς νὰ λάβωσι κάμμίαν ἀφορμὴν ἐκ τῶν Σέρβων. Ἡ σερβικὴ κυβέρνησις ἔλαβεν ἐν τούτοις πᾶν μέτρον προφυλακτικὸν κατὰ ταύτης τῆς προκλήσεως.

Ἐξακολουθοῦν ν' ἀποριβάζωνται ἀπὸ τῶν ἀτμοπλοῖων τῆς ἑταιρίας τοῦ Δουνάβεως πολεμεφόδια, πυροβόλα καὶ στρατιῶται διὰ τὸ φρούριον.

Εἰς τὰ περὶξ τῆς Νύσσης ἠθέλησεν ὁ πασσᾶς νὰ μεταθέσῃ στρατεύματα ὀθωμανικὰ πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Σερβίας· ἀλλ' ὁ ἀλβανικὸς λαὸς ἠμπόδισε τοῦτο, εἰπὼν εἰς τὸν πασσᾶν ὅτι εἶναι ἱκανὸς αὐτὸς νὰ φυλαξῇ τὰ σύνορα. Ὁ πασσᾶς ἔστερξεν εἰς τοῦτο. Οἱ ὀθωμανοὶ τῆς Βουλγαρίας κατ' αὐτὰς φοβοῦνται πολὺ γενικήν τινα ἀναστάτωσιν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἐκείνῃ.

Περὶ τῆς δευτέρας συνεδριάσεως τῆς ἐν Κωνσταντινου-

Θεναρδιέροι καὶ μοῦ τὸ κρατοῦν τόσας ἡμέρας τὸ παιδί μου! Ὦ! θὰ μοῦ ἔλθῃ ἡ Τιτίκα μου. Τέλος πάντων βλέπω πλησίον μου τὴν εὐθυμονίαν.

Ἀλλ' ἐν τούτοις, ὁ Θεναρδιέρος δὲν παρῄτει τὴν κόρην ἀπὸ τῶν χειρῶν του, μυρίας εὐρίσκων ἀχρείας προφάσεις· ὅτι ἡ Τιτίκα ἔπασχεν ὁλίγον καὶ δὲν ἦτον φρόνιμον ἐν ὥρᾳ χειμῶνος νὰ ὁδοιπορήσῃ· ὅτι ἔπειτα ἦσαν ἀκόμη νὰ πληρωθοῦν κάποια μικρὰ χρέη, τῶν ὁποίων κατεγίνετο νὰ συνάξῃ τοὺς λογαριασμοὺς, κτλ. κτλ.

-- Θὰ στεῖλω ἄνθρωπον νὰ τὴν ζητήσῃ! εἶπεν ὁ Κ. Μαγδαληνῆς· ἐμπορῶ δὲ νὰ ὑπάγω καὶ ὁ ἴδιος.

Καὶ ἔγραψε καθ' ὑπαγόρευσιν τῆς Φαντίνης τὴν ἑπομένην ἐπιστολὴν, ἣν αὐτὴ ὑπέγραψε.

« Κύριε Θεναρδιέρε,

» Παραδόσετε τὴν Τιτίκαν εἰς τὸν ἐπιφέροντα τὸ παρόν. Αὐτὸς » θὰ σᾶς πληρώσῃ καὶ δι' ἔλα τὰ μικρὰ πράγματα. Ἔχω τὴν τιμὴν » νὰ σᾶς προσφέρω τὰς προσρήσεις μου.

„ Φαντίνα. „

Ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ, ἐπισυνέβη τι σπουδαιότατον. Ματαίως οἱ ἄνθρωποι λαξεύομεν ὅσον κάλλιον δυνάμεθα τὸν μυστηριώδη λίθον ἐξ οὗ εἶναι κατασκευασμένος ὁ βίος ἡμῶν· ἡ μέλαινα τῆς εἱμαρμένης φλὲψ ἀναφαίνεται ἀείποτε.

Β'.

Τίνι τρόπῳ ὁ Γιάννης γίνεται Γιᾶς.

Μίαν πρωΐαν, ὁ Κ. Μαγδαληνῆς εὑρίσκετο εἰς τὸ γραφεῖόν του, καταχτινόμενος εἰς τακτοποίησιν κατεπειγουσῶν τινων ὑποθέσεων τοῦ δημαρχείου, διὰ τὴν ἐνδεχομένην ἀναχώρησίν του εἰς τὸ Μοῦφερμελλὸν, ὅτε τὸν ἀνηγγέλθη ὅτι ἐζήτει νὰ τὸν ὁμιλήσῃ ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιτηρητὴς Ἰαβέρης.

-- Ἂς ἔλθῃ μέσα, εἶπεν ὁ Κ. Μαγδαληνῆς, ἂν καὶ μὲ δυσαρέσκειαν. Ἀπὸ τοῦ συμβάντος ἐκείνου, τοῦ ἐν τῷ γραφείῳ τῆς ἀστυνομίας, ὁ Ἰαβέρης ἀπέφευγεν ὑπὲρ ἄλλοτέ ποτε τὸν Κ. Μαγδαληνῆν, ὅστις ἔκτοτε δὲν τὸν ἐπανεῖδε.

Ὁ Ἰαβέρης εἰσῆλθεν. Ὁ δήμαρχος ἔμεινε καθήμενος πλησίον τῆς ἑστίας, κρατῶν εἰς χεῖρας ἕνα κάλαμον, καὶ προσέχων εἰς φάκελλόν τινα ἐγράφων, ἐξ ὧν ἐλάμβανε σημειώσεις. Εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Ἰαβέρη, ἐνθυμηθεὶς τὸ πάθημα τῆς δυστυχοῦς Φαντίνης, δὲν διεταράχθη ποσῶς.

Ὁ Ἰαβέρης ἐχαιρέτησεν εὐσεβάστως. Ὁ Κ. Μαγδαληνῆς οὔτε ἐστράφη νὰ τὸν ἴδῃ, ἀλλ' ἐξηκολούθησε παρατηρῶν τὰ τοῦ φακέλλου ἐγγραφα. Ὁ Ἰαβέρης ἐπροχώρησε δύο ἢ τρία βήματα ἐντὸς τοῦ δώματος, καὶ ἔπειτα ἐστάθη ἐν σιωπῇ.

Παραδεξον! τὸ βλέμμα τοῦ ἀκεραίου τούτου καὶ ἀψευδοῦς, ἀλλὰ καὶ ἀμειλίκτου εἰς τὰ χρέη του ὑπαλλήλου, οὔτε μνησικακίαν τινὰ ἐφανέρωνεν, οὔτε δυσπιστίαν· ἀλλ' ἴστατο ἥσυχος, ταπεινὸς, μὲ τὸν πίλον εἰς τὰς χεῖρας, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν γῆν, περιμένων τὸν κύριον δήμαρχον νὰ στραφῇ πρὸς αὐτὸν καὶ νὰ τὸν ὁμιλήσῃ, ὡς στρατιώτης ἐνώπιον τοῦ ἀξιωματικοῦ του, ἢ ὡς ἔνοχος ἐνώπιον τοῦ κριτοῦ.

Τέλος πάντων ὁ Κ. δήμαρχος ἀπέθεσε τὸν κάλαμον, καὶ, στραφεὶς πρὸς αὐτὸν πλαγίως, -- Τί εἶναι, Ἰαβέρη, τί τρέχει;

Ὁ Ἰαβέρης ἔμεινεν ἀκόμη ὀλίγον σιωπῶν, ὡς μορφὴ ἐκ γρανίτου· ἔπειτα δὲ, κινήσας τὰ χείλη, εἶπε μὲ σοβαρότητα καὶ ἀπλότητα ἐνταῦτὰ. -- Ἤλθα, κύριε δήμαρχε, νὰ σᾶς ἀναφέρω μίαν πρᾶξιν ἔνοχον.

-- Ποίαν πρᾶξιν;

-- Εἷς τῶν κατωτέρων ὑπαλλήλων τῆς ἐξουσίας ἔλειψεν ἀπὸ τὸ ὀφειλόμενον σέβας πρὸς ἕνα ἀνώτερόν του, μ' ἕνα τρόπον πολὺ ἀξιόποινον. Ἐθεώρησα λοιπὸν ὡς χρέος μου νὰ ἔλθω καὶ νὰ σᾶς γνωστοποιήσω αὐτὴν τὴν πρᾶξιν.

-- Ποῖος εἶναι ὁ κατώτερος ὑπάλληλος αὐτὸς; ἠρώτησεν ὁ Κ. Μαγδαληνῆς.

-- Ἐγὼ, κύριε δήμαρχε, ἀπήντησεν ὁ Ἰαβέρης.

-- Σύ; . . . Καὶ ποῖος εἶναι ὁ ἀνώτερος κατὰ τοῦ ὁποίου προσηνέχθης καθὼς λέγεις;

-- Σεῖς, κύριε δήμαρχε.

Ὁ Κ. Μαγδαληνῆς ἀνεκάθησεν εἰς τὴν καθέδραν του.

Ὁ Ἰαβέρης ἐξηκολούθησε, σοβαρὸς πάντοτε καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τεταπεινωμένους. -- Κύριε δήμαρχε, ἦλθα νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ ἀπαιτήσετε παρὰ τῆς ἐξουσίας τὴν παῦσίν μου.

Ὁ Κ. Μαγδαληνῆς ἤνοιξεν ἐν ἀπορίᾳ τὸ στόμα του. Ὁ Ἰαβέρης τὸν διέκοψε, προσθέσας· -- Θὰ μὲ εἴπῆτε, ὅτι ἠμπορεῖσα νὰ δώσω τὴν παραίτησίν μου· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ. Τὸ νὰ δώσῃ τις τὴν παραίτησίν του εἶναι ἔνημον. Ἐγὼ ὅμως ἔπταισα, ὀφεῖλω νὰ τιμωρηθῶ. Πρέπει νὰ ἀποβληθῶ διὰ τὸ πταῖσμά μου.

Μετά τινα δὲ σιγὴν, ἐπρόσθεσε. -- Κύριε δήμαρχε, ταῖς προάλλαις ὑπήρξετε αὐστηρὸς πρὸς ἐμὲ ἀδίκως· φανῆτε σήμερον δικαίως πρὸς ἐμὲ αὐστηρός.

-- Περίεργον! ἀλλὰ διατί; εἶπεν ὁ Κ. Μαγδαληνῆς. Τί εἶναι αὐτὰ τὰ ὁποῖα μὲ λέγεις; Τί ἔνοχον ἔπραξες ἐναντίον μου, καὶ θέλεις νὰ ζητήσῃ τὴν παῦσίν σου; . . .

-- Ὄχι· τὴν παῦσίν μου· τὴν ἀποβολήν μου, εἶπεν ὁ Ἰαβέρης.

-- Ἔστω, τὴν ἀποβολήν σου. Δὲν σὲ ἐννοῶ.

-- Δότε με ἀκρόασιν, κύριε δήμαρχε, καὶ θὰ μ' ἐννοήσετε.

Ὁ Ἰαβέρης ἐστέναξεν ἐκ βαθέων, καὶ ἐπανέλαβε, ψυχρὸς πάντοτε καὶ περίλυπος. -- Κύριε δήμαρχε, πρὸ ἑνὸς καὶ ἡμίσεως μηνὸς, ὅταν συνέβη ἡ σκηνὴ τῆς γυναικὸς ἐκείνης, τετυφλωμένος ἀπὸ τὴν ἀγανακτησίν μου, σᾶς εἶχα καταμηνύσει.

-- Ἐμὲ εἴχες καταμηνύσει;

-- Εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς ἀστυνομίας, εἰς τὰ Παρίσια.

-- Ἐμέ; -- Ὁ Κ. Μαγδαληνῆς ἤρχησε νὰ γελᾷ, πρᾶγμα σπάνιον εἰς αὐτὸν, ὡς καὶ εἰς τὸν Ἰαβέρη. -- Μὲ εἴχες καταμηνύσει ὡς δήμαρχον ἐπειμβαίνοντα εἰς τὰ πράγματα τῆς ἀστυνομίας;

-- Ὄχι· ἀλλ' ὡς παλαιὸν κατάδικον εἰς τὰ κάτεργα.

Ἡ ὄψις τοῦ δημάρχου ἔγινεν ὥσπερ σουβαρίου.

Ὁ Ἰαβέρης, ἔχων πάντοτε τοὺς ὀφθαλμοὺς τεταπεινωμένους, ἐξηκολούθησε. -- Εἶχα μίαν τοιαύτην πεποίθησιν πρὸ πολλοῦ. Μία κάποια ὁμοιότης, κάποιαι πληροφορίαι τὰς ὁποίας ἐζήτησετε ἀπὸ τὰς Φαβερέλλας, ἡ ῥωμαλεότης σας, τὸ περιστατικὸν ἐκεῖνο τοῦ γέρου Θερσανέμη, ἡ ἐπιτηδειότης σας εἰς τὸ τουφέκι, τὸ ἕνα σας πόδι, τὸ ὁποῖον ὀλίγον σύρεται, τί ξεύρω κ' ἐγώ; ἀνησίαι! ἀλλὰ τέλος πάντων σᾶς ἐξελάμβανα ὡς ἕνα κάποιον Γιάννη Ἀγιάννη.

-- Ἕνα κάποιον; . . . Πῶς τὸ εἶπες αὐτὸ τὸ ὄνομα;

-- Γιάννη Ἀγιάννη. Ἕνας ἦτον εἰς τὸ κάτεργον τῆς Τουλῶνος, πρὸ εἴκοσι χρόνων, ὅταν εἶχα κ' ἐγὼ ἐκεῖ μέσα ὑπηρεσίαν, καὶ ὠνομάζετο Γιάννης Ἀγιάννης. Ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ κάτεργον, καὶ, ὡς φαίνεται, πάλιν ἔκαμε μίαν κλοπὴν εἰς τὴν οἰκίαν ἑνὸς ἐπισκόπου, καὶ ἄλλην μίαν εἰς ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ τῆς Σαβόϊας, ἔνσπλος αὐτὸς, εἰς ἕνα δρόμον δημόσιον. Ἦτον ὀκτὼ χρόνος τώρα κρυμμένος, καὶ τὸν ἐζητοῦσαν. Ἐγὼ ἐνόμισα . . . τέλος πάντων, δὲν ἐξεύρω πῶς μ' ἐφάνη! Εἰς τὸν θυμόν μου ἐπάνω, ἀπεφάσισα καὶ σᾶς κατεμήνυσα εἰς τὰ Παρίσια.

Ὁ Κ. Μαγδαληνῆς, ὅστις ἀπό τινων ἤδη στιγμῶν εἶχεν ἀναλάβει εἰς χεῖρας τὸν φακελλον τῶν ἐγγράφων, ἠρώτησε μὲ τρόπον τελείας ἀδιαφορίας, -- Καὶ τί σὲ ἀπεκρίθησαν;

-- Ὅτι δὲν ἤξευρα τί λέγω.

-- Καὶ λοιπόν;

-- Καὶ λοιπὸν, εἶχαν δίκαιον.

-- Καλὰ καὶ τὸ ἐκατάλαβες!

-- Ἐννοεῖται· ἀφοῦ εὑρέθη ὁ ἀληθινὸς Γιάννης Ἀγιάννης.

Τὸ ἔγγραφον τὸ ὁποῖον ἐκράτει ὁ Κ. Μαγδαληνῆς ἔπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν του· ἀνήγειρε δ' ἔπειτα τὴν κεφαλὴν, ἠνέψισεν ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὸν Ἰαβέρην, καὶ εἶπε μὲ ἀνέκφραστον τόνον φωνῆς· -- Τί μὲ λέγεις!

(ἀκολουθεῖ.)